

NINA JÄRVENKYLÄ

Soturiti- tyttö

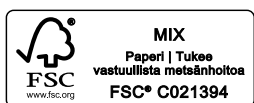
DOCENDO

**Soturi-
tyttö**

NINA JÄRVENKYLÄ

Soturi- tyttö

DOCENDO

Ensimmäinen painos

© Nina Järvenkylä, Tina Soini ja Docendo 2025

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Taittotyö: Keski-Suomen Sivu Oy

Kansi: Mika Tuominen

Kannen valokuva: Carlo Bravo

Sisäkannen valokuva: Jack Goras

Kuvaliitteen kuvat: Tina Soini, Nina Järvenkylä, Nicole Brunori,
Jack Goras

Kartta: Vesa Pynnöniemi

ISBN 978-952-850-245-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@docendo.fi

SISÄLLYS

ESIPUHE	9
----------------------	---

1. AMAZONIN LAPSI	13
--------------------------------	----

KOTI PERUSSA, NOIN 1985–1989	13
------------------------------------	----

PUDOTUS PIMEYTEEN – HELSINKI, 1990-LUKU	24
---	----

2. IRTIOTTO	35
--------------------------	----

VILLINÄ, POISSA KOTOA – HELSINKI, 2000–2010-LUVUT	35
--	----

VÄKIVALTA	45
-----------------	----

ÄITI	51
------------	----

3. UKRAINA – SYVÄSSÄ PÄÄSSÄ	61
--	----

KÄÄNNEKOHTA	61
-------------------	----

MEIDÄNLAISET	69
--------------------	----

PUOLA-HARKOVA-PUOLA, KEVÄT JA KESÄ 2022	75
IZJUM JA HARKOVA, SYKSY 2022	91
SELLISTI, KEVÄT 2023	101
BAH'MUTIN ALUE, TAMMI-HELMIKUU 2023.....	104
SUICIDE MARINA JA ACE VENTURA	119
AVDIIVKA, KESÄ 2023	122
AMBULANSSIBUSSI	128
MAALITTAMINEN.....	139
AVUSTUSJÄRJESTÖT	146
JULKISUUTTA JA VAROJA	149

4. KUN MIELI JÄRKKYY

ALEKSI.....	153
YLITSEVUOTAVA AUTTAMISEN HALU	166
MENETYS.....	170
MUSTA MIELI	186
KIPU OPETTAA	192
TERAPIAN VOIMA	200
KYBÄLLÄ TRAUMASTA TOISEEN	205
PTSD:STÄ VOI SELVITÄ	209
CASE UKRAINASSA SOTINEET	212

5. VÄLITILINPÄÄTÖS	215
ULOS KUVAINNOLLISESTA VANKILASTA	221
SANKARIN VIITAN HAKIJAT	225
ONNEN LÖYTÄMINEN	237
 6. LOPUKSI	 243
 7. KIITOKSET	 245
 LÄHTEET	 249
TAUSTAMATERIAALI	251

ESIPUHE

Ukraina-uutisoinnin *hard core* -seuraajat ovat ehkä törmänneet Tina Soiniin. Hän toimi vapaaehtoisena Ukrainassa pääasiassa vuosina 2022 ja 2023, ja häntä haastateltiin useissa kotimaisissa ja ulkomaisissa medioissa.

Miksi tämä kirja on tehty? Tinalle on ollut tärkeää osoittaa, että pahastakin traumasta selviää, kun vain itsellä on tahto siihen. Apua ei aina ole saatavilla kovinkaan helposti, ja sitkeyttä tarvitaan. On osattava vaatia ja hakea apua.

Alun perin ajattelin keskittyä kirjassa vain Tinan toimintaan Ukrainassa. Päädyimme kuitenkin laajempaan tulokulmaan, koska Tina sanoi, ettei todennäköisesti olisi lähtenyt Ukrainaan, jos hänen elämänsä sitä ennen olisi ollut niin sanotusti helppoa ja tavanomaista.

Tapasimme Tinan kanssa ensimmäisen kerran syyskuussa 2022 Harkovassa, Koillis-Ukrainassa. Ensimmäinen kontaktini häneen oli puhelimitse aiemmin kesällä. Puhuimme noin tunnin. Seisoin Aleksanterinkadulla Helsingissä ja kävelin edestakaisin ja ympyrää puhelun aikana. Välillä sei-

soin Lindexin sisäänkäynnin syvennyksessä. Ohitse käveli pääasiassa turisteja, raitiovaunut kolisivat taustalla.

Halusin tavata Tinan ja hänen tiiminsä Ukrainassa ja seurata heidän työtään. Tina tenttasi, tiedätkö, mitä sota on. Kerroin, että olen työskennellyt eri kriisi- ja sota-alueilla 2000-luvun alkupuolelta lähtien: pääasiassa Ukrainassa, mutta myös muun muassa Irakissa ja sodanjälkeisessä Pohjois-Makedoniassa (2000-luvun alussa maan nimi oli FYROM). Sovimme, että otan yhteyttä, kun olen Ukrainassa ja koetamme järjestää tapaamisen. Mahdollisuus tuli syyskuussa.

Tätä kirjaa kirjoittaessani selasin usein puhelimesta kuvia vuodesta 2022: muuten oli vaikea muistaa, mitä milloinkin oli tapahtunut. Tuon vuoden aikana tapahtui paljon. Tina sanoi usein, ettei muista kaikkea tai saattaa muistaa asioita väärin. Lukijan kannattaa pitää tämä mielessä. Paikoissa, ajankohdissa ja joissain tapahtumissakin saattaa olla pieniä epätarkkuuksia. Olen kirjoittanut asiat siten kuin Tina ne muisti ja kertoi. Myös Tinan kertomat tapahtumat lapsuudesta ja nuoruudesta ovat Tinan omia kokemuksia.

Omia muistojaani Ukrainasta vuodelta 2022 tarkistin kuvien lisäksi uutisista, muistiinpanoistani sekä ystäviltäni Ukrainassa. Haastattelin myös Tinan tiimissä olleita henkilöitä, ja kävimme Tinan kanssa läpi valtavan määrän Tinan ja hänen tiiminsä ottamia kuvia ja videoita.

Tina on puhunut avoimesti autismikirjosta ja hänellä suomalaisessa terveydenhuollossa neuropsykiatrisella diag-

nosoidusta Aspergerin oireyhtymästä. Tämä on tuonut oman tvistinsä myös kirjaprojektiin. Pyysin esimerkiksi useasti Tinaa kuvailemaan tunteitaan tai tulevaisuuden haaveitaan. Vastaukset olivat hyvin konkreettisia. Kuvailua muusta kuin konkretiasta oli lähes mahdotonta saada häneltä. Tinan ulosanti oli hyvin lyhyttä ja omalla tavallaan raakaa. Pyrin kuvailemaan Tinaa myös omasta näkökulmastani, mutta en liikaa. Tavoitteenamme on ollut suora ja inhorealistenten kertomus tuskasta ja selviytymisestä.

Sankaritarina tämä ei ole. Tämä on kertomus kovasta lapsuudesta ja nuoruudesta – selviytymisestä traumasta toiseen. Tämä on myös kertomus palavasta halusta auttaa muita sekä humanitaarista vapaaehtoistyötä Ukrainassa tehneestä tiimistä ja tapahtumista avustustyön kulisseissa. Kertomus vie syvälle Ukrainan sotatantereille sekä lapsuuden pelkoihin ja traumatisoiviin kokemuksiin Tinan synnyinmaassa Perussa ja Itä-Helsingissä.

Tämä on myös kertomus rakkaudesta, vaikeuksista käsitellä tunteita ja ennen kaikkea selviytymisestä.

Ukrainassa sotimassa olleista miehistä on tehty useampi kirja myös suomeksi. Humanitaarisen työn tekijöistä ei ole kuitenkaan tehty kirjaa aiemmin – eikä kirjaa naisesta, joka lähtee rintaman tuntumaan Ukrainassa, perustaa oman tiimin ja kouluttaa heitä toimimaan sotaolosuhteissa. Kirja antaa uudenlaisen näkökulman suomalaisiin Ukrainan sota-alueella.

Haastattelin kirjaa varten osaa Tinan Ukrainan tiimiläisistä, Tinan äitiä, entistä terapeuttia ja posttraumaattiseen

stressihäiriöön perehtyneitä asiantuntijoita. Tiimiläisten nimet on kirjassa muutettu heidän yksityisyytensä suojelemiseksi. Myös osa läheisten nimistä on muutettu.

Ukrainan tapahtumien osalta paikkoja ei turvallisuussyistä mainita kuin kaupunkien tai alueiden tasolla.

1 .

AMAZONIN LAPSI

KOTI PERUSSA, NOIN 1985–1989

TINA

Synnyin käytännössä viidakossa, Iquitoksessa Amazonilla Perussa. Äiti on kertonut, että silloin satoi todella paljon vettä. Kello oli yksi yöllä, 23. päivä huhtikuuta. Sade oli todella rankkaa, äidin kasvoille tippui vettä, ehkä katosta. Synnytys ei ollut vaikea. Äiti sanoi, että hän oli toivonut tyttöä ja oli tosi onnellinen, kun synnyin. Hänen mukaansa lääkäri nosti mut ylös ja sanoi, että tyttö on syntynyt. Kuulemma hymyilin. Äiti kertoi ajatelleensa, että tästä työstä tulisi vielä jotain. Nämä olivat tietysti äidin höpötyksiä, enkä usko niitä.

Synnytyksessä olivat mukana ukkini Pekka Soini ja enoni Pekka Soini junior. Ukki oli siis suomalainen. Mummini äiti oli brasilialainen, isä japanilainen. Sen takia mulla on myös aasialaisia piirteitä. Siihen aikaan Perussa oli paljon japanilaisia siirtolaisia. Yksi Perun presidenteistäkin oli japanilai-

nen, Alberto Fujimori. Isällä puolestaan on juuret Isossa-Britanniassa. Kun meistä on otettu perhepotretti, niin me ollaan kaikki ihan erinäköisiä. Me ei näytetä, että oltaisiin samaa perhettä.

Muistan asioita Perusta, vaikka muutin sieltä pois jo noin kolmevuotiaana. Osa muistoista saattaa olla peräisin valokuvista sekä äidin ja mummin kertomuksista. Mummi oli naimisissa suomalaisen tutkimusmatkailija Pekka Soinin kanssa. Ukki jäi Peruun, kun mummi muutti Yhdysvaltojen ja Keski-Euroopan kautta Suomeen ennen kuin äiti ja minä tulimme perässä.

Perussa mulla ei ollut kavereita, vaikka alueella asui paljon lapsia. En vain osannut tehdä kavereita. Meille kutsuttiin kotiin lapsia leikkimään, mutta jotenkin vierastin niitä. He tykkäsivät leikkiä mun leluilla. Mun makuuhuone oli valtavan kokoinen ja täynnä leluja. Jos tykkäsin jostakin, isä osti sen. Silti mua ei kiinnostanut leikkiä tai olla muiden lasten kanssa. Leikin paljon pienen mustan koirani, Duken, kanssa. Mulla on kännykässä vanha kuva, jossa olen sen kanssa. Viihdyin paremmin eläinten kuin ihmisten parissa. Duke oli mun ainoa kunnon ystävä lapsena, kuten Lola nyt aikuisena. Naapurin cockerspanieli oli saanut pentuja, ja sain valita pennuista koiran itselleni eli Duken.

Olin kaksi- tai kolmevuotias, kun tapahtui ehkä yksi rakkaimmista kokemuksista, mitä lapsuudesta on jäänyt mieleen. Katsoin jotain kauhuelokuvaa äidin ja serkun kanssa. Serkku oli mua muutaman vuoden vanhempi, lapsi hänkin. Me kaikki kolme istuttiin sängyllä.

Yhtäkkiä äidistä rupesi tulemaan tosi paljon verta. Äiti nousi, ja verta vaan valui sen jalkoja pitkin. Muistan vain sellaisia pätkiä. Siellä oli paljon ihmisiä, enkä tiennyt, mitä tapahtui. Myöhemmin äiti sanoi, että isän jokin samppanja-pullo oli hävinnyt ja sen takia isä oli riehunut koko päivän. Se oli vaikuttanut äitiin jotenkin tosi pahasti. Äiti sai siis keskenmenon. Äidin ystävä ja tämän mies, lääkäri, yrittivät kylpyhuoneessa auttaa äitiä. He asuivat siinä ihan lähellä. Isä oli todella mustasukkainen, ja paikalla oleva äidin ystävä oli ainoa, joka sai tulla meille.

En muista enkä tiedä kaikkia yksityiskohtia, mutta se oli tosi traumaattista. Yhtäkkiä siellä oli paljon ihmisiä, jotka auttoivat äitiä. Sitten meille tuotiin sikiö. Se laitettiin serkun käteen, ja he sanoivat, että haudatkaa. Me haudattiin se kukkapenkkiin.

Äiti on jälkikäteen kertonut tapahtumasta. Hän selviytyi siitä. Isä oli väkivaltainen ja löi äitiä. Enon mukaan isä oli paiskannut minutkin sänkyyn, kun olin vauva. Epäilen, että mulle on jäänyt lapsuuden rankoista kokemuksista tunne suojella pieniä lapsia ja raskaana olevia naisia.

NINA

Tina puhui lapsuuden kokemuksistaan hiljaisella äänellä. Puheeseen tuli pitkiä taukoja, se oli katkonaista ja poukkoilevaa. Välillä kyynel vierähti poskea pitkin. Puhe hyppi Iquitoksesta Perusta Itä-Helsinkiin. Aikoja ja paikkoja oli ajoittain vaikea seurata ja yhdistää oikeaan kontekstiin.

Tina näytti kännykästään kuvia Iquitoksesta. Kuva Tinasta mustan pienen koiran kanssa oli tärkeä. Tinalla oli kuvassa mustat, pörroiset hiukset. Hän oli kuvassa enintään kolmevuotias.

Googletin Iquitoksen ja Tinalle tärkeän ukin Pekka Soinin. Iquitos on kirjaimellisesti Amazonin kainalossa. Kartalla piste vaikutti kaupungilta, ja näin Wikipediakin kertoi: Iquitoksessa on lähes 400 000 asukasta, mutta ulkonäöltään kaupunki muistuttaa suureksi paisunutta kylää. Sitä ympäröi sademetsä. Matkustaminen Iquitokseen on haasteellista sen syrjäisen sijainnin vuoksi.

Wikipedia kertoi myös, että kaupungin läheisyydessä on Allpahuayo-Mishanan luonnonsuojelualue. Iquitoksesta tehdään retkiä lisäksi kauempana sijaitsevalle Pacaya-Samirian luonnonsuojelualueelle. Alueiden suojeluun on vaikuttanut myös suomalaissyntyinen itseoppinut biologi Pekka Soini (1941–2004), joka teki urauurtavaa tutkimustyötä Iquitoksessa. Soini on Tinan ukki.

Pekka Soini on edelleen tärkeä henkilö Tinalle. Hän kertoi, että ukki opiskeli nuorena merimieheksi ja päätyi sitä myöten Peruun, tutustui Amazonilla Tinan mummiin ja jäi sille tielleen. Pekka Soini ei enää palannut Suomeen muutamaa vierailua lukuun ottamatta. Hän kuoli Iquitoksessa vuonna 2004, kun Tina oli 18-vuotias. Soinin koko elämä oli käytännössä Amazonilla, jossa hän tutki eläimiä ja luontoa. Sain myöhemmin kuulla Tinan äidiltä, että ukilla oli Iquitoksessa lempinimi ”Perun Tarzan”. Soini oli pitkä, hoikka ja vaalea mies, ja hän viihtyi Amazonin viidakossa.

Myös Tina on kiinnostunut luonnontieteistä. Hän pääsi parikymppisenä Helsingin yliopistoon opiskelemaan biologiaa, mutta opinnot jäivät kesken. Kerran Tinan tullessa luokseni hän alkoi tyhjentää reppuaan keittiön pöydälle. Siellä oli neljä pulleaa, läpinäkyvää muovipussia, joissa oli vettä, kasveja ja minikatkarakupia. Ne olivat Tinan kotona olevaa ekosysteemiä varten. Olin hieman huolissani, selviävätkö pienen pienet nuijapään näköiset eliöt hengissä pussissa. Tina vakuutti, että kyllä ne muutaman tunnin selviävät.

Tina oli muuttamassa Ranskaan marraskuussa 2024. Muistin ekosysteemin ja kysyin, mitä sille tapahtuisi. Tinalle oli tärkeää, että kaikella elollisella olisi hyvä olla, joten ekosysteemille täytyi löytää uusi koti. Tina vastasi ekosysteemin kohtaloa koskevaan viestiini: ”Mä löysin niille tosi hyvän kodin Torin kautta rouvalta, joka harrastaa samanlaisia biologisia testauksia. Hän adoptoi ne ja säilyttää ne mulle. Hän laittelee välillä terveisiä, kuinka kalat yms jakslee.”

TINA

Ukista tuli sellainen itseoppinut biologi. Hän teki uraauurtavaa duunia Amazonilla, tutki jokikilpikonnia ja käärmeitä, kirjoitti monta kirjaa ja oli mukana jossakin MTV:n dokumentissa. Hän oli mukana perustamassa luonnonsuojelupuistoa Amazonin viidakkoon. Hän oli huomannut, että paikalliset ihmiset olivat syy siihen, miksi jokikilpikonnat olivat kuolemassa sukupuuttoon. Paikalliset söivät niiden

munia. Ukki alkoi valistaa paikallisia, jotta nämä jättäisivät osan munista rauhaan.

Mummin ja ukin tarina on uskomaton. Se on rakkaustarina siitä, miten suomalainen mies päätti jäädä sinne. Elämän realiteetit kuitenkin tulivat vastaan. Ukki vietti kuukausia viidakossa, ja mummi joutui tekemään tuplasti enemmän töitä. Ukki ei ollut erityisen kiinnostunut menestyksestä, toisin kuin mummi. Ukki ei ollut kovinkaan kiinnostunut tekemään asioita, joista olisi voinut tulla rahaa. Hän oli kiinnostunut siitä, mitä itse teki, ja se vaikutti luonnollisesti mummin elämään. Ukki ei ollut paljoakaan kotona, joten mummi joutui hankkimaan lapsenvahdin, jotta pystyi työskentelemään. Toimeentulo oli käytännössä hänen vastuullaan: heillä oli neljä lasta, joista yksi on mun äiti.

Mummi ei jäänyt toimeettomaksi, hän oli bisnesnainen. Hän kävi ulkomailla ostamassa uusimpien muotien mukaisia vaatteita ja myi ne Iquitoksessa kauppoille. Lisäksi hänellä oli autokorjaamo, jonkinlainen nyrkkipaja. Siellä työskenteli mekaanikko, joka korjasi vanhoja amerikanrautoja. Mummi oli matriarkka, voimanainen. Hän oli sellainen pieni, vahva nainen. Me kaikki pelättiin sitä.

Myöhemmin mummi kertoi, miksi hän erosi ukista. Kaupungissa oli alkanut liikkua huhuja, joiden mukaan ukki pettää mummia. Mummi oli todennut, että uskoo huhuihin vasta sitten, kun näkee omin silmin. Yhdeltä liikematkalta mummi tuli syystä tai toisesta kotiin suunniteltua aikaisemmin ja löysi ukin toisen naisen kanssa. Ihan tavanomaista

ratkaisua ei tilanteeseen saatu. Mummilla oli haulikko siltä varalta, että villieläimiä vastaan pitäisi suojautua. Kaupunki oli käytännössä Amazonin sademetsässä. Mummi otti haulikon ja latasi sen. Ukki kuulemma juoksi siellä pihassa alushousuissaan ja mummi ampui ympäriinsä. Se oli siinä sitten se heidän avioliittonsa. Mummi oli just sellainen. Se oli kerasta poikki.

Mummi alkoi suunnitella muuttoa ulkomaille. Hän halusi paremman elämän lapsilleen. Ennen kuin hän päätyi Suomeen, hän ehti asua muun muassa Yhdysvalloissa, Italiassa ja Sveitsissä. Yhdysvalloissa mummi ei viihtynyt. Hän koki, että Houston Texasissa oli liian väkivaltainen, ei hyvä paikka lapsille. Ei, vaikka Houstonissa asui sukulaisia. Kiinnostus muotiin vei hänet seuraavaksi Milanoon Italiaan, sitten Saksaan ja lopulta Sveitsiin, jossa hän asui pidemmän ajanjakson.

Sveitsissä mummi tapasi miehen, Franzin. Tämä rakastui mummiin ja halusi mennä naimisiin. Mutta mummi ei ollut rakastunut sillä tavalla. Mummi oli sitä mieltä, että hän ei tarvitse miestä elättämään itseään. Franz tykkäsi siitä. Kun muut naiset olivat kiinnostuneita kelloliikkeitä omistavan Franzin rahoista, mummi halusi menestyä itse.

Mummi halusi jatkaa matkaa Suomeen, ukin kotimaahan. Suomen rauhallisuus ja turvallisuus hämmästyttivät Keski-Eurooppaan ja Latinalaiseen Amerikkaan tottuneen mummin. Hän kertoi, että oli unohtanut laukkunsa jonnekin, mutta kukaan ei ollut varastanut sitä vaan se oli palautettu. Mummi oli aivan ihmeissään. Hän mietti, että mikä

ihmeen paikka tämä on. Täällä on niin rauhallista, ihmiset ovat niin rauhallisia. Hän rakastui täysin Suomeen. Loppu on niin sanotusti historiaa. Mummi jäi Suomeen. Hän löysi töitä ravintolasta ja säästi rahaa tekemällä kaikenlaisia hommia. Lisäksi Franz auttoi rahojen sijoittamisessa. Tavoite oli saada meidätkin Suomeen.

NINA

Tapasin Tinan äidin ensimmäisen kerran alkukesästä 2024. Tapaaminen oli yhdessä vakiokirjoitusnurkkauksistani, Erottajan pelastusasemalla Helsingin keskustassa. Äiti näytti jo kellastuneita värikuvia Tinan lapsuudesta sekä Iquitoksessa että Helsingissä. Äiti oli pieni ja tyylikäs, noin 70-vuotias nainen. Hän oli aluksi varautunut mutta vähän kerrassaan lämpeni puhumaan Tinasta ja elämästään Helsingissä. Kielemuuria oli, mutta perusasiat onnistuivat suomeksikin. Paikalle tullut ystäväni auttoi espanjan kielen kanssa. Myös Tina tulkkasi tarvittaessa. Äitiä jännitti, eikä hän halunnut kahvia. Tina sen sijaan, tapansa mukaan, söi kasan suklaakonvehteja. Tyhjästä konvehtikääreistä alkoi tulla jo pieni vitsi. Tina katsoi kiiltelevää käärekasaa ja hymähti ”oho”. Sama toistui myös meillä kotona ja kustantamossa useita kertoja. Vakiotarjoiluna meillä tapaamisissa olivatkin usein Fazerin suklaakonvehdit.

Tina ja äiti muistivat useita asioita eri tavalla Tinan lapsuudesta. Kaikista asioista äiti ei halunnut puhua vaan ohitti kysymykset kuin niitä ei olisi esitettykään ja alkoi puhua

jostain ihan muusta. Hän puhui mielellään Tinan lukuisista lemmikkieläimistä Perussa. Suuressa talossa oli viisi koiraa, papukaija, kilpikonna ja apina – ainakin. Talossa oli myös kana, joka osasi avata sängyn hytysverkon. Se tuli taloon sisälle ja muni sänkyyn. Kilpikonna puolestaan oleskeli sängyn alla. Suuri papukaija lenteli vapaana talossa. Lisäksi talossa oli kuusi pienempää papukaijaa. Tina leikki pienen mustan koiran kanssa.

Äiti kertoi, että myös ötökät olivat tärkeitä Tinalle. Hän leikki esimerkiksi tuhatjalkaisten kanssa. Lemmikkieläimet ja ötökät olivat käytännössä Tinan ystäviä Perussa. Ikätove-reissa ei juuri ystäviä ollut. Joskus taloon tuli muita lapsia leikkimään, koska tarjolla oli aina herkkuja ja Tinalla oli paljon leluja. Äidin mukaan Tinan lapsuus oli yksinäistä aikaa, seurana oli usein vain serkkutyttö.

Tina oli noin 4-vuotias, kun hän saapui Suomeen, eli oli vuosi 1989 tai 1990. Tinan äiti ei muistanut ajankohtaa tarkalleen, hän ei ollut aivan varma vuodestakaan. Tapaamises-samme kesäkuussa 2024 keskustelimme pitkään siitä, mikä vuosi tuolloin oli. Selvyyttä ei kuitenkaan tullut.

Äitiä tuntui huolestuttavan se, ettei Tina ollut perustanut vielä perhettä. Hän epäili, että hieman epänaissellisella pukeutumistyyllillä oli osuutta asiaan. Tina pukeutui lähes aina huppariin ja farkkuihin tai tummasävyisiin housuihin. Huppu oli päässä, ehkä myös pipo hupun alla. Jaloissa oli maastokengät. Vain kerran olen nähnyt Tinan sortseissa ja t-paidassa ilman lippistä. Alkuvuodesta 2025 Tina totesikin, että lippalakki oli hänen tavaramerkkinsä.

"ON PITÄNYT OLLA HELVETISSÄ, ETTÄ TIETÄÄ MITEN SIITÄ VOI SELVIYTYÄ."

Tina Soini evakuoiti siviilejä vapaaehtoisena etulinjassa ja toimi lääkintätehtävissä ambulanssibussissa Itä-Ukrainassa. Mikä saa ihmisen hakeutumaan helvettiin, vain muutaman kilometrin päähän sodan nollalinjasta Ukrainassa?

Soturityttö perustuu pääosin Tina Soinin haastatteluihin ja kokemuksiin. Se ei ole sankaritarina, vaan kertomus väkivallan värittävästä lapsuudesta ja nuoruudesta, hylätyksi tulemisen tunteesta ja ulkopuolisuudesta. Tämä on myös kertomus palavasta halusta auttaa muita, rakkaudesta, vaikeudesta käsitellä tunteita, mielen pettämisestä ja ennen kaikkea selviytymisestä.

Tinan kertomus vie paitsi syvälle Ukrainan sotatantereille myös lapsuuden pelkoihin ja traumatisoihiin kokemuksiin. Hän osoittaa, kuinka äärimmäisistäkin olosuhteista voi selviytyä.

Tina Soini on markkinoinnin ammattilainen, auttaja ja taiteilija. Hän toimi vapaaehtoisena Ukrainassa useita jaksoja vuosina 2022–2024. Hän syntyi Iquitoksessa Perussa ja muutti pikkulapsena Suomeen äitinsä kanssa.

Nina Järvenkylä on toimittaja, tietokirjailija ja viestinnän ammattilainen. Hän raportoi Ukrainasta 2014–2022. Häneltä on julkaistu aiemmin kolme tietokirjaa, joista yksi kertoo sodasta uutisten takana Itä-Ukrainassa.

99.1

ISBN 978-952-850-245-6